

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ С. Х. С.

Выходак раз у тиждно. — Цена: па цели рок 100 динар. На 1/2 рока 50 динар. Поводнице ч. 2 јануар. Властитељи: Руске Народне Просвите Друштво. Одговорни редактор Ђорђа Јавич.

Нови Сад
штварток 4. јануар 1925.

Рукописи и други писма треба посыпах на адресу „Руски Новини“ Нови Сад, Војводинска улица бр. 2, — Претплату на Руске-Народне Просвите Друштво Руски Крстур (Бачка).

Да Шимрак и „новтаруш“ Колесар

Недавно поставени за поетаруша у Миклошевих Руснак Петро Колесар вост Бачиндох. Думам же то једна важна лгода и же би требало упознац народ прев „Руски Новини“; хто је Петро Колесар и аким начином пришао за поетаруша, и то дорас до једног рускога залалу. Но хто тога иззна, могол би ше зес тим ище и цешиц. А не мал би право, Чем?

Поизнате нам шицки же иешкайша управа, администрација, стог под упливом наймоћнейшег радикалног политичког партије у држави. Так би не имело буц, алиј так се, вост ше мушки раховац. Особено же меркуе на чиновништво, котре мушки буц уписане у радикалног странку, и у служби робиц за ей интереси и по ей интенцији. Котри чиновник, ико је по ошведчењу не радикал, у себе тельо моћни и поштени, же то явно указује, тот страда: лебо преместао лебо зашицки отишућу вост служби. Не чудо прето, же вели чиновници пригнули шију и у роботох својих патралем чи ше то пачи вартај котра их поставела. Не мож им вельо замериц: они чувају свой хлеб.

Ан! Петрови Колесарови не можеме за зле викац же је радикал. Кед то потребне брете, же би од Јого діда не јакато дозволу за ду-

тяп, лебо од Јего она дозволу за карчму — нај буде: Кед то било потребно, же би Петро Колесар постал новтаруш (ко повескијо пријде-васлужел), па и да агитира за радикалну странку, нај му буцае, и тога му не можеме за зле викац. Але у тим пошол Петро Колесар одвише даљко. У тогорочним б. числу радикалских повинох „Србија“, који три вихода у Срем, Митровици, надрукована „Порука Русинима у Срему и Војводини“ — котру потписал „Петар Колесар, испигани општ. бележник и благајник“. Може буц, же Петро Колесар не зложел сам туго „поруку“, алиј вон ю потписал и иноши дакле за ше потполну одговорносц. У твој „поруки“ потврдује „драгих својих Русинох“ да гласају за радикалну странку и Николу Нашича, котрих хвале до неба. И то не пайвекши грих, бо кождому шлебодно агитацији, а ми Русини не вязали алиј з једу странку па шлебодно можеме буди и радикали. Чи то сиравдане, чи маме прецо, то спада до политики, а туго не саем ту мишаш. Але у твој „поруки“ стог и токо:

„Међу нас долази неки Јанко Шимрак и хвали нај пеке „Аутономије“ и неку „Пучку Хрватску Странку“. Драга браћо! Не пуштајмо тога влончвора нашега русинскога народа, да нас залуђује; него пођимо с нашим драгом браћом

Србима и с њиховој — одсад и пашом — Нар. Радикалном Странком, која има највише заслуга што нам падоше тешки окови Беча, Пеште, Рима, па чак и Загреба“ (изгрижане у оригиналу).

Нај себе шлебодно дума: када Руснак по сце о политичким дјелствијама дра Јанка Шимрака и о политичким странкама, котру вон заступа. Ипак ми Руснаши анаме, же вон и як таки зробел за нас вельо добра. Але з јаким правом приходији перши лепши испарчик, да цра Шимрака назива алотвором нашеје народу? Того Шимрака, по јак префект у греко-кат. семинару у Загребу и як гимназијски катехета одховал шицку нашу младу интелигенцију у правим славянским и народним духу! Того Шимрака, којо у споју духовнога роботи, за добро нашега владичества, указује тельо любови гу шицким вирником и свијецником, не патрачи чи дахто Руснак чи Хорват! Того Шимрака, којо дорас у початку постал членом и добротвором нашеје „Рускога Народнога Просвите Друштва“, котре у кождји згоди и моралио помагал, кельјогод могол! Руснак, котри тога Шимрака назива алотвором нашеје народу, не лем же је неблагодарни, але је непоштени и бескарактерни, и напоши вост тим увреду не лем самому дрови Шимракови, але и нашему „Пробудному Друштву“ и цалому

хабиџ!

То так мушки буц, мили мојо! Шицки ми там пойдземе лем једни скорей, а други дакус познейше. Гибайце лем дакус блажеј гу мије! Так, так! Оставайце в Богом небесним! Вше му ше модлите и служите му прев' цијије своге живота, јак цу му и я служел, тај сом у тим најтол својој ћесни на тим швеје. Ти же ми меркуји и дасији на дзеци, токаше уж од нас поросходзели до власних твјадох, а ви заш, дзеци мојо, слухайце и любите свою мајцер јак и до терас, бо ето уж вона остава јак широта. Було и јеј барс чежко док вас телех одховала, а ви јеј ток труд лем зес праву дзецинску любови године напланији. Чи так зробије, дзеши мојо?

Так, ано наш, так!

Терас ми не чежко умрец! Шицких сом вас уж скоро попристановляј, па хонайце и ви вашо чада на радиоц Вам, Богу небесному и цалому рускому народу! Ви заш, сјнове мојо, чувайце својој мене и своју виру, бо анји то пешка не

ФЕЛЬТОН

Кед умерал...

Було то на початку мешаца марта. Слунко ше указало јајод ка најдениши и најкрашији јарни даси. Було ишце и шнигу, котри ше под цеплоту слунечика тонал и зес стрехох капка. Цевли витрик вошел зес заградох и щитовијкох цихи и слатки напивашки малих гајашкох, котри ше и сами радовали алатому слунечику и целијому днју.

У једног хијене лежи хори чловек и видан уж и сам же му приходзи кончина и стука у својим мукама обляти зес горуцим знойом. Попатри вон дакеди и прев облак на красоту днија, а јо себе при том зума, то би нам лем Бог небесни анал повесц. Можебији себе дума о јари и младим живоце, јо го слунечко зес своју силу и цеплоту створи. Дума себе оадаль и о том, јак вон на таки днји виходзел весело с хијене на роботу на пољо и до вадалу. Приходзи му терас дума и о

Јого младим живоце, кед ше и вон радовал слунечику так, јак цо и тоги тапки у пољо и леше. Та јак да је не радује Божјој слунчику, кед го воне одховало, воне му було и оцец и мант. Та лем слунко и Јого влати траки бочкали у дзецинству лијојо тога човека! За ишаку вон любор пезнад. И овимхнул ше хори човек у Јого мукама, бо му падали пришол на разум целији час, кед осетек, же вист ишце ва швеје једна душа, котра то разуми и хтора му вирна була до тих сто задњих часох Јого живота. Бляде ше лијо чловека почало червењац и вон зес смутним оком попатрел коло себе. Ту је коло Његоја стоя вицкији тоти, котрих вон люби и за ћесије хторих мали свой не барс дугогки живот пошвешел. Ту му Јого мила жена, а ту су коло Његоја и дзеци зес слизами у очах.

Не виљаје, мили мојо, — мило ше озвал хори — ша то шицко Божја воля!

Га ис, плачеме, апо, але нам барс жада, же нас так счас мушкије зо-

нашому народови. А уж то зошицким „батогашки“ пише Петро Колесар; же нас радикална странка ошлебодзела зос оковох Риму. Но то думал зос тим повесц Петро Колесар? Знаме, же заме ошлебодзени од Бечу и Пешти (чи баш радик. странка ма у тим пайвекни заслуги?), але у оковох Загребу и Риму авт. зис не були ані нас од їх вишлебодзовац не гре-бало. Кед Петро Колесар осетел на себе таки окови, най їх шлябодно зруци, и най ішев запише до клубу „батогашох“ Сакача, Мудрого (ве-доукож-писарчиках як що є і сам) и „славного“ Нестора Тимка. Лемо модлім, най теди зруци, и остатні окови, свою рускощ, и най ішев на радосць свого шефза, котри барс не люби напо руски превиска, одтерас потписує „Петар Колесаровић лебо Коларић“. Правдиве, щире руске шерцо не по-жалі ані око не заплаче.

А ви, Руснаци, у першим шире ви Миклушичане, прочитайце, же би сце зиали, хто є „руски“ повторуши Петро Колесар и прецю о положени до руского валалу.

(Русин зос Сріму.)

ВАЖНОСЦЬ И ПОТРЕБА НАРОДНЕЙ СВИДОМОСЦІ

Цо то народна свидомосць? Хто національно свидомий? Перші и перше, да можеме за єдного человека повесць, же вол ма наць, свидомосць, муша тут чоловек наць, гу якому народови вон припада. Чоловек, по незна, чи вон Поляк, чи Русин, чи Серб, чи Москаль, чи Чех, не може маць національної свидомосці. За свидомосць недосць, да знаме же ми Русини, але треба туту рускощ укажоць у цалим своїм животу, вже и вшади и треба ще стараць, да цали живот думане и дівствование у жи-

можеажди сочуюцаць. Да, да . . . а то, сину мой паймладни и нестристановени, зос тобу ми є найчекише ще ростаць. Та чом ми Бог Небесни и то щастє не даровал, да це видим на своїх криделкох, да сам ше и у твоїй жепи и у твоїх даспох так пощешел под стари ділі, як сом ше до терас у тебе цешел! Не зо-хабям ци блага того швегта, бо сом то ані я пісмал, але зинай сину мой, же кед поштепе зачуваш, же будзеш вецика и шицко друге маць. Теди, да, теди це будзе швегт поштовац! Охабям це мацери на бригу и радосць, а оздалі голем ей да Бог небесни живота, да раз увидзи твойо щесце. Не будзеш маць веций оца, будзеш широтка, але зинай, сину мой, же и я остал широта, па сом и так жил на тим швеце. Остал сом ище меньши, оца и мацер сом ані не запаметал! Най це Бог небесни благослови, як и шицких вас мили мої . . .

Шицким же наполисли очи зос слізами и заплакали при посцелі свого оца.

боту будзе на хасен цалого народу. Бо национализм, подобно як вира вижата цалого человека, дава знак цалому животу. И, искра найде сест барз велью людзю па швеце особено медзи интелигенцию, котрых їх национализм, национальна свидомосць служи заместо вири, котру страцели. Розуме ще, же то зло, бо вира велью вижша од національной свидомосці, але зос того видзиме, як национализм сила, котра вимага за себе цалого человека и не може так буць, же би чоловек повел, я Русин, а іншає жив.

Цо вреди народна свидомосць у животу, то можеме видзиць на велью праўладох. Ненка на пр. у Европи наць, свидомосць так високо стоі и єст така, же народ без тай свидомосці не може опстаць. Таки народ засудзены да праўладне и да служби другим народом.

Надалей національна свидомосць глядзі фундамент шицких державах у Европі, бо власна держава то ідеал кождай свидомой нації. Кажды свидома нація муша маць свою державу, національна свидомосць не ідешноши да народ служи другому. Же Чехи, Серби, Хорваты и Словенцы, Литовцы, Фини, Поляки, и др. маю вецика свою державу у тим, найчекише заслуги ма їх національна свидомосць. Же Памяць могли за 4 роки вытрымаць у борбі зос цалим північном маць зато понаековаць своїй високай свидомости. Аустро-Угарская монархія працядаць лем зато, бо вона небула національна держава и же сцела да недопущи до природнога развою тих народох, чо дройней складали. У тей неприроднай борбі зос прироюкам развітвіком національнага живота мушела вола працядаць.

Найлепше може увидзиць, що значи зис свидомосць кед попатриме на Чехах и па наш руско-українски народ. Чехах єст около 7 мільйонів

як ми барс, ченкко, як ми барс боля ноги! Порасцерайце ми їх дакус . . . и руки . . . и храбет! Ей, треслем ше! Загрейце ми ноги! Умийце ми їх у горучай воді! Кладзце на огень, да ше не вигаши! Закрыйце ми зос перину, бо ше амаржнем! Ей, Боже мой . . . корч ме лапа!

Длugo хорого росцерали и вон дримал покус, бо му болі попуцели. Покус канялял и кеди пекеди очи ростверел.

Ей, ноги моё ноги! Угрейце їх! Принесли горучай воді, положили до вей ноги, але ше вода боме дарас вихладла. Принесли и други рас але ше аші исте стало. И росцерали хорому ноги, бо вол то жадал, але вони вісе баржай хладли, хладли — док ше зошицким не вихладли.

И престало тото племеніте и красне, побожне и щешліве шерцо того чоловека дуркац! Ша налюбело ше вони тут цали, ширі швегт! Та и патрапело ше досць и нахоровало ше досць! Два сліви на очах були

(без Словакох) їх жем положена бара прагодиб, бо наоколо окружена од Немцох а илак вони маю вецика свою державу и то так краине утворену же у велих стварох служи працядом другим и вскім державам. А нашого народу єст около 40 мил., його жем є найплоднійша у Европі а илак ми аші вецика не мame своєй державы, наш народ вецика служи другим народом велью меншим а и велью менш способним ягод Румуном, Чехом, Поляком и Москальком. А чом то так? Зато, бо ми не мame доволіно мощнай національной свидомосці, а нац. свидомосць Чехах, од давна була позната и тата нац. свидомосць стала угольним каменем їх держави.

Не можем ту гуториц, чом баш наш народ ма таку слабку народну свидомосць, як бы то було бара занимаве и поучие, бо спес повесц даскељ слово лем о нац. свидомости нас Русинах у Югославій к о тим, як мame туту свидомісць у гас будзиць и ховаць.

Нашо у Риму

Рим, 26. май 1925.

Шане Редактор!

Дозволице ми, да націннем до наших „Руских Новинок“ даскељ слово о нашем ходочашку. Надам ше, же ше пайдзе еден други, котри точно ожыне шицку напи драгу. Дослойно бы то булэ и праведно. Не будзем Вам писаць о чамей драги а доку до Загребу. Ми путовали с трецым влаком, котри ше рушел в Бечкереку 23. мая. Рано и нездно були зме у Загребу и там зме дарас жыли до нашого семинара, дзе ше за нас одслужела служба Божа. З памя путовали настоціве: Абдуліч, Ботч, Петранович, Гіргіловіч, Янкович. У Загребу прыклончел ше ту нам посеч, калоњк Нада, віцфект Камененкі, и зос Жумберку паноціц лекан Храніловіч и Рапленович. Нашого народу изабера-

пистники, же того шерцо віше слабше и цікавше било, док ше коло ньюго давигали молитви свяценніка, жени и дзецео за спас його душі.

Осіоф Костелник.

Вечир

Садок вішневений коло хати,
Хрущи над вишнями гудуть;
Плутатары в плугами йдуть,
Сплюют ідуши дівчата,
А матери вечерьять ждутъ.

Семя вечери коло хати;
Вечирня віронька встас,
Дочка вечерять поднаас,
А мати хоче научати
Так соловейко не дае.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточек своїх,
Сама заснула коло їх
Затихло все. Тильки дівчата
Та соловейко не затих.

Тарас Шевченко.

ло ще красне число. Було нас коло 100.
Пондзелок рано сцикнули зме до Вет-
неділі на пол шестей і там але остали і
презентували тут, чудесне место котре до
пол двадцатій години. На пол першій
були зме уж у Гадовік і там зме по-
шили до церкви св. Антонія Падовсько-
го. Ту зме виїздили не лем превікрасну
версію, где і випільки моні Святіх.

Вокуторок рано прийшли зме до Риму. Ту нас дочекали преосвящеши Владика, яр. Шикрак и други з одбору. На штації чекали трамваї и ми же одвівли до Латерану, дзе зме дівася и кальперія достали свою хижу. Впмутені од драги отпочивання зме до 1 години. Пополудненку пошили зме до церкви св. Петра, да по препису зробили два іконостаси и оконоччие там свою молитви. Чешко писац отей найискшер церкви шеста. Кед напишем, же тата церква над гробом св. Петра новия хундулу 117 метри високу, кед напомінем, же тата церква дзуга 187 метри, премахо сом повед. То треба видзіц и чудовац ше, як мог разум людски ствариц план за таку церкву я як то могли людски руки так нацраніц. Не може описац тати чувства, які ше родзя у людской душы, кед преступі араг тай прекрасней церкви. — На 3 годзян кіш ше позберали пред церкву св. Петра. Водзел нас наш Владика и нааша паночке. У приствору вжасаляла на себе прекрасны спітракхий; п иные красну маітлю с мігру. Средзіу пешель крік и в боку двоема лялкою шарічки. Кед владика ступел на ювілійни даверж обращал' ше ту пам и прегварся пам даскелью красна слова о тым, які зме ту пришли. Сломкнул у яких часох жыжме. Терас треба, да укажемъ свою віру, да зашивеччимъ свою надію и да адблажи потвердзімъ своя любовь гу Богу и Ближньому.

Задній вас, чи але готови позовни
свою віру, котру але ли св. кріпленю
приняли в Богу обесціали! Чи але готови
по тій віри жиць и у телі вітри умрець!
Чи але готови и у свої фамиліїх їх утвер-
джованць святу віру, дзенкі поучовоаць у св.
віри, чо віріті жиць и по віри умрець, як
умерали мілітіони мученикіх? — Ми на
глаз отвіт дали: Вще будаєме віру свою
исповідаць и по ній жиць! — Обесціали зде,
же ще будаєме іконіць шиціях ворогов
святій Церкви и же будаєме як прави
християнські католіцькі жиць и умрець.

Тераз је започала наша процесия. Ишли сме изнадацк пактлерце „Христосъ воскресе“, а потом „Пожилуй наси Господи“. Кед аме привели пред олтар дзе је чува Пресв. Евхаристија, там преосвештени Владислав окончел ювиљејни ектенциј, а ми јајцки краине пишували: „Господи помилуй“. На конзу виколебли аме 5 „Отчејани и 5 Богородице Џво“ и процесия не врјадала изарад поштре цркви до притвору пишивајуши вишебојки писци. Подругијаја прешли змеје прец ювиљејни давери и тераз аме пишували „Вирую“. Процесии ишла гу гробу св. Петра. Там змеј исто так окоњчели ювиљејну побожносц и враџели аме је волка. По окенчешу процесији враџели змеје по трецираја до цркви. Ту нам преосвештени владислав с паноцами и анашкима богословијама у Риму толковали найкрасији образи. — О јаки то красоти!

Кед аме то окончели однесули нас пак-

отцове до нашего семинара. Ту преосвященныи владика подвелъ нашимъ двумъ богословамъ Фирису и Петровцоу и Сабову въ Крестура чинъ Постриженія и чтеца въ Подиаконатъ, а богослову Чанди у Прашовской епархіи дали чинъ чтеца. Ту намъ владикинъ сказаъ науку о тимъ яка то иелька чесць кед Богъ даюто вибере за свою службу. Яка то чесць за родительськохъ (матери обидвохъ нашихъ богослововъ були ту подъ радости плакали все шицкими людами); яка то чесць за нашъ руски народъ Дотерз насъ чуялъ самъ Богъ. Захранѣ насъ а надалей кед му-остановите вирии. — Далей гуторелъ владика, же то первыи случай дзе звокъ синохъ нашаго народа доставаю первыи пощвеции у Св. Риму. (Ми нашими младымъ богословомъ вѣдаю все шицкимъ читателямъ Рускихъ Повинокъ пайсердечнейше включуяе, а такъ исто въ ихъ родитељамъ. Редакция.)

Понили аме на починок того дня полни
радості в задовільства.

Стріда була одрізана за посвідчене
церкви Св. Павла, Пресв. Богородиця та
св. Івана Апостола та Латерану. — Але
о тим вам напишиш у другим письму, кде
Бог допоможе. Нішчка немам часу. Того
письмо ішеш по поці, бо водно вінє аже
у роботі.

Сердечно привітливий післяких читателів

Сергію Модестовичу відповідь належить
всіх Русих Новинок зас окінчого Риму.
Зомні поадралюю Вас и шицки називати
людзя, котры Вам буде вельмі вецей при-
помнедзяць, як ён и написац. Я Вам не будзе
сказац о тих писац, як настількі жанкі
напінували себе шицко; чо им треба и якіше
волія відгадац винашли; як гуторели то
тальянскі, як іспаніаходзелі и толо, чо
другі не вінчаны, соч бул уж и дасшаш-
тираз у Риму. Наех іх Бог присто благо-
словін и най им удзелі и надалей такі
добра розум, да ще знаю вінадзін вінаўц
и да вінадзе не загашьбы рускі народ.

Сог с Вами, Нане Редакторе!

Hazafi Timkó

Ми зме обещали приказац діїствованіе „руского“ учителя Тимки нашим читальном докладніше, але на мольбу да-поєдних наших приятельськох уж зме були ствар напущені думаючи, що не відак тут чловек раз змири. Медантум зон по-новому указав сисьо рога у „Заставі“ ч. 112 і нападнул наших паночок и нашу кіру. Место панікків одвітох най бешед-ду сама діля-ся тим, хто є тоз чловек Нестор Тимко и цо вон робед проців Руснаков и за време Майданской. Тоти докумєнти, котори ми можеме у орігіналу и котори виду и у сербских новинах найбіль-ше дошкіча працду во писали „Руски Новини“ в ведно указую. які людае панік-то новосадской „Заставі“ и цо треба до тих писанькох тримац.

1) Кед Тимко церковне Общество у Кондуре року 1906 тужело пре Його даже шеступовані воецьки, таєдод жутпаніт подиу 1240/906 наведена проців Його истрага на потрій присутствовал як півліанник мадярської власні Аладар Радич, вое Кули, паношец А. Лабош и родителі. До записнику Тимко Нестор диктирал слідуючу депунацію:

„Az iskolaszék további panaszára valamint a kihallgatott panaszok és tanuk panaszára és azokban foglalt körülményekre, valamint általában véve a legyelmi eljárásról

megindító tilkos inozgató indokokra vonatkozólag az összes ellenemű bejelentel pániszokra vonatkozólag legyen szabhat az áltáh következőket előadnom: Az ellenemű elrendelt fegyelmi eljárás **pániszláv** korábból ellenemű irányuló hajszá amelyet annak köszönhetők hogy bár anyanyelvemet a rutlén nyelvöt szerelein, mint felvilágosodott ember és magyar állampolgár a magyart nyelvnek elsajátítását szükségesnek tartom és nehez pályájámon minden erőmmei és ígyekezeteimel odaiparkudom hatáskörömben műszerint, rutlén testvéreim a saját jól, időfogott érdekkükben magyar nyelv ismeretét elsajátítsák. Ebben az iránybamb kilejtett sikeres működésem szemét szűrt a **pániszláviznius** hálójába került vezető elemeinek. Hogy csak egy esetet hozzák fel Búsa János egyházi gondnok megjelenésén iskolában arnidőn lássa, hogy a gondozásomra bizott iskolás gyermekek kifogástalan magyar nyelven is számolnak, kljelentelle oljan hangon amikor tetszés kiérzethető volt, hogy a gyermekek jobban tudnak magyarul mint rutlánui".

(По руски Натужбунскога одбора и на тужбу моих тужитеља в шведској хторије тужби су паведаени у том записнику па истрага испитаницим дјелом була прописана и отримана шлебодна ком од моји стране следујуше винови:

Процес кине одредаенца ликвидација и
хаква приходат все панславистичких круг-
ог хорија едину можем то подсекајући
Гоч ми маџерински јавиј руски хориј је-
зик човек (?) јак просинчени човек и
мађарски грађаник за потребно тримам,
да ће мађарски језик усвој. На мојим чеж-
ним положај и вост јој штицику си-
лу и усиловио су так ће силу им
и на тим сож да мојо руски бра-
ца у њих интересу усвоя знане
мађарског јавија.

У тим напрямку показання усвідомленого дієствування коли очі панславистом хори як видовищні вони до панславистичного галаса.

У тим згідзу єден, слухай да пржав-
нієм; Янко Буша, церковни тутор носив
ше у жой школи и кед то віздел же
на мої руки збизовани школски дзеци
без шинкей хиби и на мадъарском
яанку рапуз віячел па то таєм гла-
сом своє мінине по хторому ще видасло
того язвадольство, же дзеци льши-
ше акаю мадъарски як по руски).

2.) У молби па-милистра грофа Ано-
жича у Пешти, когту писал дне 20 а-
прила 1907 зас Каџура „Tírikó Nesztor
gör. kathol. tanító” иже мједи чиниши и
тато.

Nagyméltóságú Miniszter Ür!

Kegyelmes Urán!

„Iskolámban — mely rendben tanítylevél a vonatkozó és egyeb (miniszteri, püspöki) rendeleteknek megfelelően sokat tanítok magyarul s ez leginkább oka az erősen **szláv** érzelmű hitközségekben ellenemű iudi ott hajszának. Emiatt több izben kellett eltörölni szemrehangyást a hitközségi előllárnaktól”.

На руски так

У моей школы хорей наставни язык руски, но (министерских, владических) нарядбах велью учили по мадярски то едина причина тому же моё церковне общество хоре твардито

